

А Равич говорив :

— За нами трупи, перед нами трупи, а коло сніг, мороз та смерть. Наше тіло буде кором'я для вовків, а наші душі підуть перед трон Найвишнього. Песся доля !

День за днем такої подорожи оден до другого подібний, а кожний тяжший, а надії спасення звідки не мож було доглянути. Марко, змучений смертю, мусів що хвиля підтримувати плечем Равича, вже ледви волік за собою ноги.

— Марку ! Покинь мене — говорив Равич — для мене нема ратунку, мені призначена смерть. Думай о собі, бо згину я, алей ти зі мною.

— Бог милосердний, не дасть загинути — говорив Марко — хоть чую що смерть неминуча.

З кожною хвилею надія спасення що раз більшою опускала його, почав куляти і падати на білий сніг. Їм же помагав вставати Марко, але хиба на се, що знова по кількох хвилинах побачити падаючого.

— Сядьмо трохи, відпочиньмо, а відтак підемо далше — просив Равич і не чекаючи позволення усунув ся на землю. Хотів го Марко піднести, але було за пізно. Смертельний корч потряс раз і другий тілом Равича і увільнив його на все від терпіння. Смертельний параліж положив кінець його життю.

Марко тепер лишив ся сам. З його очей поплинула струя сліз. Зняв з голови шапку, клякнув і відмавляв молитву за посліднім товаришем. Опісля накрив трупа плащем, нагорнув на него сніг і пішов далше. Чув, що незадовго злучить ся з Равичем. Їго розум став бути на всьо обоятним, а ноги з кожною хвилею відмавляли послугу. Упав два рази і не було нікого, аби му подав поміч. Сам підносив ся і ішов далше. Але щораз частійше